

קבוצת חסידים מבני ברק נקלעה למקום. הם באו מהר מירון, עשו חלקה לבן הקטן. ליד הבריכה חיילים צעירים, ש' חתימת זקן טריה מקשטת את לחייהם, זורקים האחד את השני למים.

הלוויה של

בר־כוכבא

יומי תי חיילות יושבות על שפת הבריכה. רותי ודורית, פקידות פלוגתיות, עצובות: "החברה שלנו ילדים, רק גמרו טירונות. קשה לחשוב על זה שהם יילחמו שם למעלה ואנחנו נישאר עם מנות הקרב", הן אמרו.

אריה סבאג, חייל יפהתואר בעל עיניים כחולות, עומד מאחורי דלפק המיז' נון בחורשת טל. הוא בן מושב רמות נפתלי, כששמעו ביחידה שלו על הר קטיושות בצפון, שלחו אותו הביתה לעזור למישפחה. "המצב חרא", הפליט. "כולם

הלוויה של בר־כוכבא. ג'ץ האלג'ירי, מוכר כרטיסי מפעל הפיס, ישב בחברתן של שתי חדרניות ממארג'עיון ומקליעה: "חאלאס", אמר, "נהיה שקט. מה זה פה, כל יום מלחמה?" ג'ץ הוקן מעריץ את אריק שרון. "יבוא אריק שרון, יעשה פה סדר", אמר כשנש" אל אם הוא מודאג מהמצב. "עכשיו נהיה שקט. אולי יתחילו עוד פעם בקיץ, כשתתחיל העונה", הוסיף כאילו יש לו תיאום עם הלוחמים הפלסטינים.

המושבה הצפונית מתנמנת. ראש המועצה, יוסי גולדברג, עסק בענייניו בבית המועצה המשופץ. עניינים של תרבות שאינם קשורים כלל למצב הביטחוני הדחוק. ב-4.30 התכנסו כל ילדי העיירה בבית התרבות, לצפות בהצגת הילדים מחשבות שאינן רוצות לישון. "ברגע שתתחיל לעוף קטיושה, הילדים יכנסו לפאניקה ונצטרך להריץ אותם למיק' לטים", התמרמרה אחת האמהות. "אומרים שזה עניין של הרגל — שטויות. לעניין

חדרניות ממרג'עיון

הדה חאמד ומארי אבו־סאמד, שתי חדרניות במלון ארונים במטולה, תושבות הכפרים הלבנונים קליעה ומרג'עיון. הן טוענות, כי בזמן הפגזות הקטיושה אינן פוזרות, מכיוון שהן כבר רגילות. אחיה של מארי הוא חייל בשירותו של חדאד, ומגיע למטולה מדי יום עם הג'יפ כדי להשגיח על אחותו. השתיים דוברות עברית רהוטה.

פקידות פלוגתיות

הן רותי ודורית, השתיים מעבירות את הזמן בחורשת טל במצב־רוח מדוכך: "החיילים שלנו ממש ילדים. אין להם אפילו חתימת זקן. לא נעים לחשוב שהם יצאו בקרוב לקרב."

החיים ממשכיכים כרגיל. רמי ירמיה אמר שגם מחר יצא אל השדה וגם ביום שאחרי מחר: "אנחנו לא נפסיק לעבוד בשדות, גם אם ירדו עשרות קטיושות. החיים שלנו לא יפסקו, אנחנו רק רוצים שיהיה לזה סוף."

בקרית־שמונה רגעו הרחוקות, למרות שהתושבים החליטו, ליתר ביטחון, לרדת גם בלילה זה למיקלטים. "מה אני צריכה אחר־כך לאכול את עצמי, שבגלל חוסר נוחיות קרה אסון", אמרה שרה אזולאי, אם לחמישה ילדים, שהקטן בהם בן 3 חודשים והגדול בן שמונה.

יואב אליעזרוב הודיע שהוא לא יורד למיקלט אף פעם: "לא נוח. כולם רבים על מקום, משתנים בתוך בית־השימוש שבתוך המיקלט וזה נורא מסריח. אני לא מסוגל לישון במיקלט. התורים שלי ואני אף פעם לא יורדים."

בניגוד לפעם הקודמת, שבה הופגזה קרית־שמונה, לא היתה הפעם נהירה דרומה, להיפך. התושבים סיפרו כי מישי פחות רבות, שעובו את העיירה, חזרו אליה. דוד אלמקייס רכש דירה בכרמיאל, אך מיהר לחזור לקרית־שמונה. "לא אוהב את מזג־האוויר שם", אמר.

אלמקייס רוצה שיכבשו את דרום־לב־נון: "אני מוכן מחר לקחת את האשה ואת הילדים ולהתחלל בדרום־לבנון, ליד מארג'עיון או ליד קליעה. אני מוכן ביחד עם המישפחה שלי לקבוע עובדות בשטח. זה לא יתכן שימשיכו להפגין אותנו ושלל יהיה לנו צ'אנס לחיות."

מטולה, שש בערב, הילדים גמרו לראות את ההצגה, דממת־מוות ברחוב הראשי. יוסי גולדברג, ראש המועצה, נסע לצפת לשיבה, ויקטור נקש חזר מהשדה והחנה את הטרקטור שלו, רמי ירמיהו פשט את ביגדיה העבודה והלך להתקלח. הרצים שהקיפו את מטולה בהקפת הראשונה על שם יוסף רוזנפלד ישבו ליד השולחן לא־רוחתי־הערב.

מתאמנים במיקלטים

שלמה פסוק יוסי סבאג מדגימים כיצד לודת בסולמות־החרום של המיקלט. הילדים מקבלים הדרכה קבועה בבתי־הספר, ופעמיים בשבוע עורכים אימונים של כניסה למיקלט, יציאה מתוכו והתנהגות בזמן־חרום. הם מתורגלים כמו חיילים, ומספרים כי בזמן אזהרת־אמת הם עוזרים למבוגרים ולהורים אשר יש להם תינוקות להסתדר.

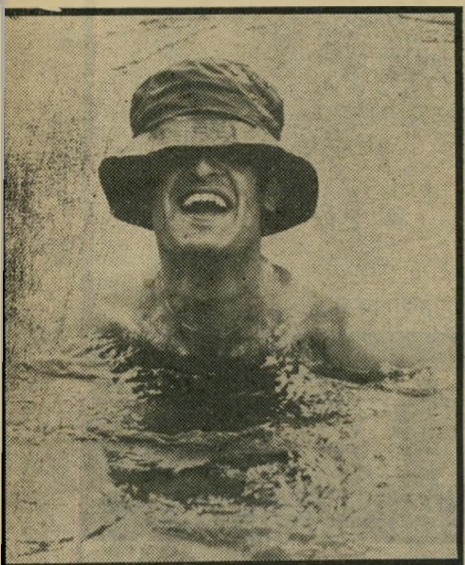
הזה לא מתרגלים. חיילים של צה"ל, זורקים צרורותיהם בצד הכביש הבופור המאיים.

מעבר לגדר הטובה החיים כרגיל. חייל של צה"ל עמד במחסום ונתן לתושבים לבנוניים לעבור את הגדר. כל שעליהם לעשות היה להשאיר במחסום את תעודות־הזהות שלהם.

ערביה זקנה ישבה מעבר לגדר, המתינה למכוננית שתסיע אותה לכפרה. שלוש מכוניות מילאו דלק בתחנת־הדלק ותחנת־השידור של רבי־סרן חדאד שידרה כהרי גלה. חדאד איבד מהפופולריות שלו בקרב העיתונאים, אפילו אנשי מטולה תופסים את זה, וכבר אינם מציעים אותו כגימיק. במטולה היה שקט. האנשים חזרו ל־שדות, הילדים חזו בהצגה בבית־התרבות, אך בדרך תל־יאביב החוגגת נוצרו פקקים.

במושב במתח, עדיין לא התרגלו לחיות עם הקטיושות. זה לא חיים, אמא שלי פחדה, אבא שלי פחד, האחים שלי פחדים. כולם פוחדים ורק תושבי מטולה מעמ"דים פני גיבורים. הם לא יתנו לקטיושות להפריע לחייהם. דויד הטרקטוריסט היה במטעי התפוחים כאשר התחילו הקטיושות לשרוק מעליו: "המשכתי לעבוד, רק כאשר שמעתי את האזעקה חזרתי הביתה."

יום אחרי ההפגזות נערך במושבה מירון הקפת מטולה. מאות עמדו בצדי הדרך וקיבלו את פני הרצים. העיירה הצפונית מתנהלת כרגיל. הרחוב הראשי גם אז שנת הצהריים שלו. בקפה של בית־המלון ארזים, בית סוקולוב של מטולה, שני צוותים — של סי־בי־אס ושל הטליוויה הצרפתית — אורזים את הציוד. מבחינתם התניגה נגמרה. שאלתי את עיינה ביאלסקי לפרש השקט. היא אמרה: "מה, את לא יודעת! כולם נסעו

רגע לפני המלחמה. חייל צה"ל מנצל את ההמתנה ומשתעשע במימי חורשת טל.